

1) α) Στο άρθρο 5 ΚΔΔιαδ, η έννοια του εγγράφου εκλαμβάνεται με ευρύτητα. Υπάγεται έτσι σε αυτήν κάθε πληροφορία που έχει στη διάθεσή της η Διοίκηση, ανεξάρτητα από τη μορφή της αποτύπωσής της, αν δηλ. είναι σε οπτική, ηχητική ή ηλεκτρονική μορφή. Κατά συνέπεια, και τα μαγνητοφωνημένα πρακτικά αποτελούν «έγγραφο», στο οποίο να υπάρχει δικαίωμα πρόσβασης.

β) Σύμφωνα με το άρθρο 5 παρ. 3 ΚΔΔιαδ, το δικαίωμα γνώσης διοικητικών εγγράφων δεν υφίσταται σε περίπτωση που το αιτούμενο έγγραφο αφορά την ιδιωτική ζωή τρίτου. Η διάταξη αυτή είναι προβληματική από άποψη συνταγματικού δικαίου, καθώς καθιερώνει ένα απόλυτο προβάδισμα του δικαιώματος της ιδιωτικής ζωής, το οποίο έχει συνταγματικό έρεισμα (άρθρο 9 Σ.) απέναντι στο δικαίωμα γνώσης των εγγράφων της Διοίκησης που και αυτό έχει, και μάλιστα πολλαπλή, συνταγματική θεμελίωση, καθώς θεμελιώνεται στην αρχή της φανεράς δράσης της Διοίκησης, η οποία αποτελεί συνιστώσα της αρχής του Κράτους δικαίου, στο άρθρο 5^Α, στο άρθρο 10 παρ. 3, αλλά και, με έμμεσο τρόπο, στα δικαιώματα δικαστικής προστασίας (άρθρο 20, παρ. 1) και προηγούμενης ακρόασης (άρθρο 20, παρ.2), των οποίων αποτελεί προϋπόθεση. Όπως όμως γίνεται δεκτό στη θεωρία του συνταγματικού δικαίου, σε περίπτωση σύγκρουσης συνταγματικών δικαιωμάτων, αυτή επιλύεται, πρώτα, με την πρακτική εναρμόνισή τους, έτσι ώστε να είναι δυνατή η αμοιβαία ικανοποίησή τους και, σε περίπτωση που η αμοιβαία ικανοποίηση δεν είναι δυνατή, με την ικανοποίηση του ενός δικαιώματος κατόπιν στάθμισης. Στην προκειμένη περίπτωση, είναι δυνατή η αμοιβαία ικανοποίηση και του δικαιώματος του Α να αποκτήσει πρόσβαση στα πρακτικά της συνεδρίασης, όσο και του δικαιώματος της ιδιωτικής ζωής των προσώπων των οποίων οι υποθέσεις συζητήθηκαν στην ίδια συνεδρίαση, με τη χορήγηση στον Α του τμήματος των πρακτικών που τον αφορούν.

γ) Όπως όλα τα δικαιώματα, έτσι και το δικαίωμα γνώσης των εγγράφων της Διοίκησης υπόκειται στο όριο της απαγόρευσης της καταχρηστικής άσκησής του (άρθρο 25 παρ. 3 Σ.). Συγκεκριμένα, αυτό ασκείται με καταχρηστικό τρόπο σε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος ζητά άοριστα έναν μεγάλο αριθμό εγγράφων, η αναζήτηση και η εύρεση των οποίων απαιτεί πολύ χρόνο και συνεπάγεται την υπέρμετρη απασχόληση της δημόσιας υπηρεσίας, εμποδίζοντας έτσι την ομαλή εκτέλεση των καθηκόντων της. Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, η Επιτροπή τηρεί κατάλογο με τα ονόματα των προσώπων των οποίων η υπόθεση εξετάσθηκε σε κάθε συνεδρίαση, με αποτέλεσμα να μπορεί να βρει χωρίς μεγάλο κόπο τα πρακτικά της συνεδρίασης στην οποία εξετάσθηκε η υπόθεση του Α.

2) Οι αντιρρήσεις ενώπιον του Συμβουλίου Ιθαγένειας αποτελούν ενδικοφανή προσφυγή, καθώς πρέπει να ασκηθούν εντός ορισμένης προθεσμίας ενώπιον

του προβλεπόμενου από το νόμο οργάνου, το οποίο κρίνει και την ουσία της υπόθεσης. Σύμφωνα με το άρθρο 16, εδ. 2 και 3 ΚΔΔιαδ, η ατομική διοικητική πράξη αναφέρει την τυχόν δυνατότητα άσκησης της ειδικής διοικητικής ή της ενδικοφανούς, προσφυγής, με μνεία του αρμόδιου οργάνου για την εξέτασή της, της προθεσμίας, καθώς και των συνεπειών παράλειψης της άσκησης της, ενώ, προσφυγή που ασκείται σύμφωνα με τις προαναφερόμενες πληροφορίες της υπηρεσίας δεν μπορεί να παραγάγει συνέπειες σε βάρος του προσφεύγοντος.

Έτσι, σε περίπτωση που η Επιτροπή Πολιτογράφησης δεν ενημέρωσε τον Α ότι μπορεί να υποβάλει αντιρρήσεις ενώπιον του Συμβουλίου Ιθαγένειας μέσα σε προθεσμία 15 ημερών, το Συμβούλιο Ιθαγένειας δεν θα πρέπει να απορρίψει τις αντιρρήσεις του ως εκπρόθεσμες. Περαιτέρω, καθώς πρόκειται για ενδικοφανή προσφυγή, μπορεί, όχι μόνο να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, αλλά και να κρίνει επί της ουσίας, αποφαινόμενο ότι πρέπει να του απονεμηθεί η ελληνική ιθαγένεια.

- 3) Καθώς η γνώμη του Συμβουλίου Ιθαγένειας είναι απλή, δεν δεσμεύει τον Υπουργό, ο οποίος μπορεί να αποφασίσει διαφορετικά, αιτιολογώντας όμως τη γνώμη του.
- 4) Στην προκειμένη περίπτωση, η πράξη απονομής της ελληνικής ιθαγένειας είναι νόμιμη, επομένως θα εξετάσουμε αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την ανάκληση μίας νόμιμης πράξης. Ένας από τους λόγους για τους οποίους επιτρέπεται η ανάκληση μίας νόμιμης πράξης είναι εάν μεταβληθούν τα πραγματικά περιστατικά που υπήρχαν κατά την έκδοσή της, εφόσον όμως η διατήρησή τους ως αμετάβλητων αποτελεί προϋπόθεση της νομιμότητάς της. Στην περίπτωση του πρακτικού, ο νόμος απαιτεί να μην έχει καταδικασθεί ο αλλοδαπός για κάποιο από τα οριζόμενα εγκλήματα κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης πολιτογράφησης, δεν απαιτεί όμως η καταδίκη να μην έχει χωρήσει ούτε μεταγενέστερα, ορίζοντας, για παράδειγμα, «δεν μπορεί να διατηρήσει την ελληνική ιθαγένεια που του απονεμήθηκε με πολιτογράφηση ο αλλοδαπός που έχει καταδικασθεί...». Επομένως, η καταδίκη του Α για κλοπή δεν αποτελεί λόγο ανάκλησης της πράξης απονομής της ελληνικής ιθαγένειας. Βέβαια, η καταδίκη αυτή μπορεί να σημαίνει ότι ο Α είναι επικίνδυνος για τη δημόσια τάξη, οπότε υπάρχει λόγος δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογεί την ανάκληση. Ωστόσο, ο Γενικός Γραμματέας Ιθαγένειας δεν επικαλείται τη συνδρομή λόγων δημοσίου συμφέροντος, αλλά απλά την καταδίκη του Α, με συνέπεια η ανάκληση της πράξης απονομής να είναι παράνομη.

Σύμφωνα με το άρθρο 21 ΚΔΔιαδ, αρμόδιο όργανο για την ανάκληση ατομικής διοικητικής πράξης είναι εκείνο που την εξέδωσε ή που είναι αρμόδιο για

την έκδοσή της. Το όργανο που εξέδωσε την πράξη απονομής της ελληνικής ιθαγένειας και που, σύμφωνα με το νόμο Ν, είναι αρμόδιο για την έκδοσή της είναι ο Υπουργός Εσωτερικών. Ο Γενικός Γραμματέας Ιθαγένειας θα έχει αρμοδιότητα να εκδώσει την πράξη ανάκλησης, μόνο σε περίπτωση που ο Υπουργός του έχει μεταβιβάσει την αρμοδιότητα για την έκδοση των πράξεων απονομής της ελληνικής ιθαγένειας.

5) Σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 3 ΚΔΔιαδ, είναι δυνατή η λήψη ενός μέτρου σε βάρος ενός διοικουμένου χωρίς αυτός να κληθεί σε προηγούμενη ακρόαση, σε περίπτωση που η άμεση λήψη του μέτρου αυτού είναι αναγκαία για την αποτροπή κινδύνου ή λόγω επιτακτικού δημόσιου συμφέροντος. Προϋπόθεση για να τύχει εφαρμογής αυτή η διάταξη είναι ωστόσο να πρόκειται για μία περίπτωση όπου η Διοίκηση οφείλει να καλέσει το διοικούμενο σε προηγούμενη ακρόαση. Τέτοια υποχρέωση δεν υπάρχει όμως σε περίπτωση που το δυσμενές μέτρο λαμβάνεται με βάση αντικειμενικά δεδομένα, και όχι με βάση μία υποκειμενική συμπεριφορά του διοικουμένου, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του πρακτικού, όπου ο Γενικός Γραμματέας επικαλείται το αντικειμενικό γεγονός της καταδίκης του Α. Επομένως, δεν θίγεται η νομιμότητα της ανακλητικής πράξης από το γεγονός ότι ο Α δεν κλήθηκε σε προηγούμενη ακρόαση, ανεξάρτητα από το αν η μη κλήση του σε ακρόαση δικαιολογείται από επιτακτικούς λόγους δημοσίου συμφέροντος ή όχι.